

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. M. R. Š., PhD.**, správca konkurznej podstaty úpadcu: S., spol. s r. o., so sídlom: H. IČO: X., zast. A., s. r. o., so sídlom: V., IČO: X. proti žalovanej: **H. S. – H., živnostníčka s miestom podnikania: H.** IČO: X., zast. advokátkou Mgr. A. Š., so sídlom: Š. **o určenie neúčinnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde v Trnave pod sp. zn. 31 Cbi/6/2010 na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. marca 2011, č. k. 31CoKR/1/2011-71, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej na účet jej právnej zástupkyne náhradu trov dovolacieho konania v sume **68,82 eur**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava ako súd prvého stupňa rozsudkom z 18. mája 2010, č. k. 31Cbi/6/2010-42, zamietol žalobu žalobcu o určenie neúčinnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy z 29. mája 2009 o obstaraní automobilu Peugeot Partner 1,6i, EVČ: SE 769 AV. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 456,43 eur, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa pôvodne domáhal určenia neplatnosti predmetnej zmluvy z dôvodu, že žalovaná ako osoba blízka tesne pred vyhlásením konkurzu v rozpore s platnými zásadami riadneho hospodárenia získala z úpadcovho majetku jeho časť, a to automobil Peugeot Partner 1,6i, EVČ: SE 769 AV, v. č.: 10FX5M2353004, r. výroby 2004, farba zelená metalíza, v kúpnej cene 1 000,-- eur, hoci správca odhaduje jeho cenu najmenej na hodnotu 5 000,-- eur. Z dôvodu, že došlo k poškodeniu veriteľov najmenej o 4 000,-- eur, možno takéto konanie konateľ'a úpadcu a kupujúcej charakterizovať ako odporovateľný právny úkon. Žalovaná

na návrh dohody – vyrovnávajúcu faktúru správcu č. 1/09 a výzvu na vrátenie veci z 19. februára 2010 nereagovala pozitívne. Podaním zo 17. mája 2010, žalobca navrhol pripustenie zmeny návrhu spočívajúcej v tom, že namiesto určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 29. mája 2009 o obstaraní vyššie označeného automobilu, súd určí, že kúpna zmluva z 29. mája 2009 o obstaraní automobilu Peugeot Partner 1,6i (pôvodné evidenčné číslo SE 769 AV) je voči veriteľom právne neúčinná. Súčasne navrhol, aby súd podľa § 69 zákona č. 7/2005 Z. z. nariadil žalovanej vydat' obohatenie do podstaty, a to vo výške 4.000,- eur do 7 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd zmenu návrhu pripustil na pojednávaní konanom dňa 18. mája 2010.

Súd prvého stupňa poukázal na ustanovenia § 57 ods. 1, ods. 2, § 23 ods. 1 a § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania súdu, ďalej len „ZKR“) a uviedol, že konkurz na majetok dlžníka – S., spol. s r. o., bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Trnava z 8. septembra 2009, č. k. 31K/9/2009-248, ktorým bol súčasne do funkcie správcu konkurznej podstaty ustanovený Ing. M. R. Š., PhD. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku ročník XVII., číslo 177B1, dňa 14. septembra 2009. S poukazom na ust. § 199 ods. 9 ZKR, uznesenie sa považuje za zverejnené nasledujúci deň po zverejnení v Obchodnom vestníku, t. j. v prejednávacom prípade dňa 15. septembra 2009, preto prekluzívna šesťmesačná lehota v zmysle § 57 ods. 2 ZKR začala žalobcovi plynúť 16. septembra 2009 a skončila 16. marca 2010. Žalobca svoj žalobný nárok, t. j. právo odporovať právnomu úkonu, uplatnil až dňa 17. mája 2010, kedy bolo súdu doručené jeho podanie – zmena návrhu. Vzhľadom na uvedené, keďže žalobcovi prekluzívna lehota na podanie žaloby v čase jej podania už uplynula, súd rozhodol o jej zamietnutí. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech, priznal právo na ich náhradu z titulu trov právneho zastúpenia v sume 456,43 eur.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, rozsudkom z 24. marca 2011, č. k. 31CoKR/1/2011-71, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. potvrdil. Dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa vyhodnotil za dostatočné a rovnako skonštatoval správnosť jeho právneho záveru o tom, že nárok žalobcu je prekludovaný. Odvolací súd poukázal na uznesenie

Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005 a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia prvostupňového súdu k tvrdeniu žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom uviedol, že požiadavku, aby z návrhu na začatie konania bolo zrejmé, čoho sa žalobca domáha, nemožno vykladať tak, že žalobca je povinný urobiť úplné a presné znenie výroku rozsudku a žalobcovi takúto povinnosť neukladá ani ust. § 79 ods. 1 veta druhá O. s. p. Je však potrebné, aby sa z návrhu na začatie konania dalo zistiť, čoho sa žalobca žalobou domáha, za čo sa považuje určité a zrozumiteľné označenie spôsobu určenia právneho vzťahu, práva alebo povinnosti, ktorá má byť rozhodnutím súdu vyslovená. K rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 8/2005, na ktoré žalobca v rámci dôvodov svojho odvolania poukázal, odvolací súd uviedol, že toto nie je použiteľné na skutkový a právny stav, ktorý je predmetom tohto konania, pretože návrh žalobcu, ktorým sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, bol zrozumiteľný, nevyvolal žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobca mieni domáhať, pričom určenie neplatnosti kúpnej zmluvy je jasne formulovaným petitom, o ktorom môže súd na základe dokazovania vykonaného v konaní a po právnom posúdení veci v súvislosti s hmotným právom určujúcim náležitosti pre posúdenie platnosti právneho úkonu, konať. Odvolací súd zdôraznil, že určenie neplatnosti nemožno zamieňať s neúčinnosťou právneho úkonu s využitím práva mu odporovať. Právo odporovať znamená domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu, kedy podstatou odporovateľnosti je samotná neúčinnosť právneho úkonu voči všetkým veriteľom. Poukázal na povinnosť správcu konkurznej podstaty konať s odbornou starostlivosťou podľa § 86 ZKR, pričom odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi patria a práve ZKR vyžaduje, aby ho správca uplatňoval a využíval. Obranu žalobcu, spočívajúcu v tvrdení, že prvostupňový súd ho mal o formulácii žalobného petitu vzhľadom na skutočnosť, že v konaní nie je zastúpený advokátom, poučiť, vyhodnotil odvolací súd za obranu, ktorá nemôže v konaní obstáť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nebolo dôvodné, aby prvostupňový súd vyzýval žalobcu na úpravu jednoznačne formulovaného petitu o neplatnosť právneho úkonu. Z dôvodu, že žalobca žalobu o neúčinnosť právneho úkonu uplatnil na súde až 17. mája 2010, teda až po uplynutí zákonnej lehoty, prvostupňový súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 151 ods. 1, 2 O. s. p. a túto žalovanú nepriznal, keďže ju do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia nevyčísliť.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 29. apríla 2011.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca a navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29. marca 2011, č. k. 31CoKR/1/2011-71 a rozsudok Okresného súdu Trnava z 18. mája 2010, č. k. 31Cbi/6/2010-42 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, konkrétne k vade uvedenej v písm. f/ (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odvolaciemu súdu vytkol, že nesprávne vyhodnotil jeho návrh na začatie konania za zrozumiteľný, nevyvolávajúci žiadne pochybnosti o tom, čoho sa žalobou žalobca domáhal. Poukázal na to, že v petite žaloby sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 29. mája 2009 o obstaraní automobilu Peugeot Partner 1,6i, EVČ: SE 769 AV a súčasne označil konanie konateľa úpadcu ako predávajúceho a žalovanej ako kupujúcej (t. j. uzatvorenie kúpnej zmluvy) ako odporovateľný právny úkon, pretože došlo k poškodeniu veriteľov najmenej o 4 000,-- eur. Uvedené muselo zákonite vyvolať pochybnosti o tom, čoho sa žalobca domáhal. Okresný súd Trnava mal v takomto prípade postupom podľa § 43 ods. 1 O. s. p. vyzvať žalobcu na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania a nie svojvoľne, na základe vlastného rozhodnutia bez súčinnosti so žalobcom, rozhodnúť o kvalifikácii žalobcovho návrhu ako návrhu na vyhlásenie neplatnosti právneho úkonu. Žalobca vo svojom dovolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 9 Sžso 84/2008, 4 Cdo 143/2006 a 4 Cdo 16/1998) a uviedol, že za nesprávny návrh sa považuje aj taký návrh na začatie konania, v ktorom došlo k vzájomnej logickej rozpornosti žalobného návrhu a opísania rozhodujúcich skutočností. Má za to, že súd prvého stupňa mal v každom prípade vyzvať žalobcu na doplnenie a opravu jeho návrhu z dôvodu jeho nezrozumiteľnosti, i keď podľa jeho názoru to, že žalobca sa ako správca konkurznej podstaty domáhal odporovateľnosti právneho úkonu, bolo zreteľnejšie. Žalobca poukázal na poučovaciu povinnosť súdu, v teórii označovanú ako progresívnu poučovaciu povinnosť, ktorú je nutné odlišovať od všeobecnej poučovacej povinnosti v zmysle § 5 ods. 1, 2 O. s. p. V nadväznosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 7/1997 vyslovil svoj názor, že poučovaciu povinnosť má súd aj vtedy, keď je účastník v konaní zastúpený advokátom. Považuje za irelevantné, že ako správca konkurznej podstaty je povinný podľa § 86 ZKP konať s odbornou starostlivosťou, rovnako je podľa neho irelevantné, že odporovacie právo je jedným z typických práv, ktoré správcovi prináležia. Napriek povinnosti konať s odbornou starostlivosťou, je žalobca osobou bez právnického vzdelania, ktorá si pri podaní návrhu

nedostatočne uvedomila rozdiel medzi neplatnosťou a odporovateľnosťou právneho úkonu, a preto bolo povinnosťou súdu ho o nedostatkoch podania poučiť a vyzvať ho na opravu návrhu v zmysle § 43 ods. 1 O. s. p. V ďalšom žalobca poukázal na skutočnosť, že v inej jeho právnej veci (vedenej rovnako na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi/1/2010) podal totožne koncipovaný návrh na začatie konania, v ktorom sa domáhal vyhlásenia kúpnej zmluvy za neúčinnú aj za neplatnú. V tomto prípade vo veci konajúci sudca uznesením z 9. apríla 2010 vyzval žalobcu na odstránenie väd podania podľa § 43 ods. 1 O. s. p. a zároveň ho poučil, ako vady podania odstrániť. S poukazom na túto skutočnosť, žalobca považuje záver odvolacieho súdu o zrozumiteľnosti jeho návrhu z 25. februára 2010, za nesprávny, pretože ak by bol skutočne zrozumiteľný, tak by ho súdy nevykladali rozdielne. V ďalšej časti svojho dovolania sa žalobca vyjadril k účinkom začatia konania z pohľadu zachovania procesných a hmotnoprávných lehôt a s poukázaním na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 16/1998 vyjadril názor, že jeho podanie napriek jeho nesprávnosti z dôvodu nezrozumiteľnosti, malo za následok zastavenie plynutia prekluzívnej lehoty. Napriek tomu, že súd prvého stupňa žalobcu na opravu návrhu nevyzval, žalobca ho podaním zo 17. mája 2010 doplnil a žiadal súd, aby žalovanú kúpnu zmluvu prehlásil za neúčinnú. Žalobca vytkol prvostupňovému súdu, že v rozsudku sa obmedzil len na konštatovanie uplynutia prekluzívnej lehoty, hoci podľa jeho názoru k zastaveniu lehoty došlo podaním návrhu na začatie konania z 25. februára 2010. Súď preto mal povinnosť o návrhu konať a vo veci rozhodnúť.

K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá dovolanie navrhla zamietnuť ako nedôvodné. Súčasne navrhla priznať jej náhradu trov dovolacieho konania v sume 68,82 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súď dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Trnava ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalobcu v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je

totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Vady vymenované v písm. a/ až g/ § 237 O. s. p., majú za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietol vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dovolací súd existenciu podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietanej dovolateľom, nezistil. Vada konania v zmysle citovaného ustanovenia mala podľa tvrdenia žalobcu spočívať v tom, že napriek tomu, že jeho návrh na začatie konania nebol úplne zrozumiteľný (pretože žalobným petitom sa domáhal určenia neplatnosti kúpnej zmluvy, súčasne však v tej istej žalobe dvakrát odporoval uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi konateľom úpadcu a žalovanou), súd prvého stupňa žalobcu nevyzval na doplnenie jeho nezrozumiteľného podania, hoci ide o dva rozdielne inštitúty, spôsobujúce odlišné následky. Tým, že súd vyhodnotil žalobcov návrh ako žalobu o neplatnosť právneho úkonu, neaplikujúc postup podľa § 43 ods. 1 O. s. p., odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Podľa § 79 ods. 1 veta posledná O. s. p., ak sa návrh týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným (§ 90), nazýva sa žalobou.

Podľa § 42 ods. 3 v spojení s § 79 ods. 1 O. s. p., zo žaloby musí byť zjavné, ktorému súdu je určená, kto ju robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, musí byť podpísaná a datovaná. Okrem uvedených náležitostí musí žaloba obsahovať meno, priezvisko (prípadne aj dátum narodenia, telefonický kontakt) a bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa žalobca dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa žalobca domáha (tzv. žalobný petit). Ak je účastníkom právnická osoba, žaloba musí obsahovať názov alebo obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené. Ak je účastníkom fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, žaloba musí obsahovať obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo, ak je pridelené.

Prípadné vady žaloby, spôsobujúce jej nesprávnosť, neúplnosť alebo nezrozumiteľnosť je možno odstrániť postupom podľa § 43 O. s. p. Za nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie je možné považovať také podanie, v ktorom absentujú všeobecné náležitosti vyžadované vyššie citovanými ustanoveniami O. s. p. (resp. ďalšími jeho osobitnými ustanoveniami), ako aj údaje nevyhnutné k tomu, aby bolo súdu jasné, o čom má rozhodnúť. Posúdeniu toho, či žalobný petit v návrhu na začatie konania je dostatočne presný, určitý a zrozumiteľný, napomáha zistenie, či po prevzatí petitu do výroku rozhodnutia, bude toto vykonateľné. Pritom riziko toho, že žalobe formulovanej žalobcom v tej-ktorej veci z dôvodu nesprávnej formulácie žalobného petitu, nebude vyhovené, nesie v plnom rozsahu žalobca.

Naproti tomu, zmenou žaloby v zmysle § 95 O. s. p. sa rozumie inštitút, použitím ktorého možno zmeniť to, čoho sa žalobca domáha v pôvodnom petite, a to tak, že žiada viac, žiada niečo iné alebo na základe iného skutkového stavu.

V posudzovanom prípade sa žalobca žalobou z 25. februára 2010, prvostupňovému súdu doručenu 26. februára 2010, domáhal vyslovenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 29. mája 2009 o obstaraní automobilu Peugeot Partner 1.6i, EVČ: SE 769 AV. Takto formulovaný žalobný petit je bezpochyby dostatočne určitý a zrozumiteľný, v ktorom je vyjadrený návrh žalobcu dosiahnuť neplatnosť predmetnej zmluvy, pričom určenie neplatnosti právneho úkonu je spôsobilým predmetom konania s účinkami vyplývajúcimi z hmotného práva. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa nemal dôvod vyzývať žalobcu na odstránenie väd žaloby postupom podľa § 43 O. s. p. Žalobný petit v prejednávacom prípade nie je ani vnútorne rozporný, ktorý

by vzbudzoval pochybnosti o zámere žalobcu. Dovolací súd zdôrazňuje, že nie je vecou súdu, aby žalobcu poučoval o hmotnom práve, vrátane poučenia o správnej formulácii žalobného petitu tak, aby žalobca dosiahol zamýšľaný výsledok konania. Práve v prípade, ak by súd konal v rozpore s uvedenou zásadou, porušil by princíp rovnosti účastníkov konania.

Skutočnosťou je, že žalobca písomným podaním zo 17. mája 2010, súdu doručeným v rovnaký deň, navrhol zmenu žaloby a žiadal, aby súd rozhodol o neúčinnosti vyššie označenej kúpnej zmluvy, uzavretej medzi konateľom úpadcu a žalovanou (ktorý inštitút je odlišný od inštitútu neplatnosti právneho úkonu). Súd o tomto návrhu rozhodol na pojednávaní konanom 18. mája 2010 na Okresnom súde Trnava, za prítomnosti oboch účastníkov, a to tak, že zmenu žaloby pripustil. Dovolací súd na margo prípadného porušenia práv účastníkov konania uvádza, že pokiaľ by súd prvého stupňa o uplatnenej zmene návrhu nerozhodol, zaťažil by konanie vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). K tomuto však nedošlo a rovnako ani žalovanej nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., keďže bola prítomná na pojednávaní, na ktorom k zmene návrhu došlo (v opačnom prípade by súd bol povinný jej zmenený návrh doručiť).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že postup súdu prvého stupňa bol zákonný a žalobcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Keďže dovolací súd nezistil ani žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení § 237 O. s. p., dovolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, a preto jej patrí náhrada trov dovolacieho konania, ktoré účelne vynaložila. Tieto spočívajú v právnom zastúpení jej osoby advokátkou s tým, že dovolací súd za účelne vynaložené trovy pokladal písomné vyjadrenie k dovolaniu z 10. júna 2011. Za jeden úkon právnej pomoci advokátka správne vyčíslila náhradu v celkovej sume 68,82 eur (pozostávajúca z tarifnej odmeny 61,41 eur a sumy 7,41 eur ako paušálnej náhrady hotových výdavkov stanovenú pre rok 2011 podľa § 10 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 31. januára 2012

JUDr. Alena Prielová, v . r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová